

конодавством тієї Договірної Сторони, громадянами якої є подружжя в момент порушення справи.

Якщо в момент порушення справи один із подружжя є громадянином однієї Договірної Сторони, а другий – громадянином іншої Договірної Сторони, розірвання шлюбу проводиться згідно з законодавством тієї Договірної Сторони, на території якої вони мають місце проживання. Якщо один із подружжя має місце проживання на території однієї Договірної Сторони, а другий – на території іншої Договірної Сторони, застосовується законодавство тієї Договірної Сторони, орган якої порушив справу.

У справах про розірвання шлюбу, у випадку, передбаченому в п. 1, компетентним є орган тієї Договірної Сторони, громадянами якої є подружжя в момент порушення справи.

Особистим законом фізичної особи вважається право держави, громадянином якої він є (ч. 1 ст. 16 Закону).

Правові наслідки шлюбу визначаються спільним особистим законом подружжя, тобто правом тієї держави, громадянами якої вони є одночасно, а за його відсутності – правом держави, у якій подружжя мало останнє спільне місце проживання, за умови, що хоча б один із подружжя все ще має місце проживання у цій державі.

Таким чином, оскільки сторони проживають і працюють у Республіці Польща, відповідач В. є громадянином Польщі, на час звернення з цим позовом до суду справа за позовом про розірвання шлюбу між сторонами вже розглядалася в Окружному суді у місті Варшаві, тому Верховний Суд визнав правильним висновок про необхідність залишення позову А., поданого до Підволочиського районного суду Тернопільської області, без розгляду.

ПРО ЗМІСТ УХВАЛИ ПРО ЗАЛИШЕННЯ ПОЗОВНОЇ ЗАЯВИ БЕЗ РУХУ ТА ПОРЯДОК ОБЧИСЛЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ СТРОКІВ*

Ухвалою Диканського районного суду Полтавської області від 11 січня 2018 р. скаргу особи на дії державного виконавця, подану у грудні 2017 р., визнано неподаною та повернуто її заявнику без розгляду з підстав, передбачених у ст. 185 Цивільного процесуального кодексу України (далі

* Витяг із постанови Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 17 жовтня 2018 р. у цивільній справі № 535/139/15-ц, сформований Л. Сидоровою.

– ЦПК України), та роз'яснено заявниці, що повернення цієї скарги не перешкоджає повторному зверненню зі скаргою до суду, якщо перестануть існувати обставини, що стали підставою для її повернення – неусунення недоліків скарги, про які вказано в ухвалі від 21 грудня 2017 р. про залишення без руху.

Апеляційний суд, залишаючи ухвалу суду першої інстанції без змін, зазначив, що згідно з відміткою на конверті додаток до скарги на усунення її недоліків було здано на пошту 10 січня 2018 р., тобто після закінчення строку, наданого суду для усунення недоліків.

Верховний Суд дійшов висновку, що судові рішення не відповідають вимогам частин 1, 2 та 5 ст. 263 ЦПК України щодо законності та обґрунтованості.

Відповідно до частин 1 та 2 ст. 185 ЦПК України суддя, встановивши, що позовну заяву подано без додержання вимог, викладених у статтях 175 і 177 цього Кодексу, протягом п'яти днів з дня надходження до суду позовної заяви постановляє ухвалу про залишення позовної заяви без руху.

В ухвалі про залишення позовної заяви без руху зазначаються недоліки позовної заяви, спосіб і строк їх усунення, який не може перевищувати десяти днів з дня вручення ухвали про залишення позовної заяви без руху.

Якщо ухвала про залишення позовної заяви без руху постановляється з підстави несплати судового збору у встановленому законом розмірі, суд у такій ухвалі повинен зазначити точну суму судового збору, яку необхідно сплатити (доплатити).

Судом встановлено, що ухвалою Диканського районного суду Полтавської області від 21 грудня 2017 р. скаргу особи було залишено без руху у зв'язку з невідповідністю її вимогам статей 175, 177 ЦПК України та надано заявнику для усунення недоліків строк – десять днів з дня отримання ухвали. Роз'яснено, що у разі неусунення вказаних недоліків у визначений термін скарга буде визнана неподаною та повернута заявнику без розгляду.

Відповідно до рекомендованого повідомлення про вручення поштового відправлення копію вказаної ухвали особа отримала 28 грудня 2018 р.

Згідно зі ст. 123 ЦПК України перебіг процесуальних строків починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

Відповідно до ч. 3 ст. 124 ЦПК України, якщо закінчення строку припадає на вихідний, святковий чи інший неробочий день, останнім днем строку є перший після нього робочий день.

Отже, останнім днем усунення недоліків скарги є 9 січня 2018 р., оскільки 7 січня – Різдво Христове, православне свято (неділя), а відповідно до ст. 67 Кодексу законів про працю України, якщо святковий або неробочий день збігається з суботою або неділею, вихідний день переноситься на наступний після святкового або неробочого, тобто на 8 січня 2018 р., тому першим робочим днем є 9 січня 2018 р.

Із доданих до касаційної скарги матеріалів убачається, що особа на виконання вимог ухвали суду від 21 грудня 2017 р. про залишення скарги без руху у наданий їй десятиденний строк з дня отримання ухвали, а саме 9 січня 2018 р. направила до суду скаргу у новій редакції, про що є відповідна квитанція щодо прийняття поштовим відділенням її рекомендованого листа саме 9 січня 2018 р.

Проте, повертаючи скаргу з підстав невиконання вимог ухвали суду про залишення скарги без руху, суд першої інстанції зазначеного до уваги не взяв, тому такий висновок суду є помилковим.

Керуючись статтями 400, 406, 409, 416, 419 ЦПК України, Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду касаційну скаргу особи задовольнив.

Ухвалу Диканського районного суду Полтавської області від 11 січня 2018 р. та постанову Апеляційного суду Полтавської області від 3 квітня 2018 р. скасував, справу передав на новий розгляд до суду першої інстанції.

Джунь В. В. Соціологія конституційного права : моногр. / В. В. Джунь. – К. : Вид. дім “Ін Юре”, 2018. – Кн. 2. Соціокультурні підстави європейського конституціоналізму. – 608 с.

Україна протягом століть перебуває під безпосереднім впливом європейської політичної та правової думки. На сучасному етапі розвитку Український народ намагається опанувати культурні досягнення Європи і реалізувати їх у власному державотворчому процесі. У книзі простежено становлення політичної культури державного владарювання в європейському цивілізаційному просторі та розкрито фундаментальні основи європейського конституціоналізму.

ПРАВО УКРАЇНИ • 2018 • № 10 • 211-222